

άγωροβότανο τό, Ζαβίρ. Βοταν. 46

Έκ τῶν οὐσ. *άγώρι* καὶ *βότανο*.

Τὸ φυτὸν σατύριον τῶν ἀρχ., πιθανῶς τὸ σατύριον ἐρυθρόνιον τοῦ Διοσκορ. (3,134) τὸ νῦν ρινοπέταλον τὸ Ἑλληνικόν (*rhinopetalum* ἢ *fritillaria Graeca*). [**]

άγωροκόριτσο τό, Κῶς κ.ά. *άγουροκόρ'τσου* Ἰμβρ. Σάμ.

Έκ τῶν οὐσ. *άγώρι* καὶ *κορίτσι*.

1) Νεῆνις, κόρη ἔχουσα ἦθος, τρόπους ἄρρενος παιδὸς ἔνθ' ἀν.: *Δὲ ἀρέπιδι νὰ τρέχ'ς ὄξου σὰν άγουροκόρ'τσου*; Ἰμβρ. *Αὐτὴ εἶν' άγουροκόρ'τσου* Σάμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άγωρινα* 1. 2) Κόρη ἔχουσα ὄψιν ἄρρενος παιδὸς Κῶς κ.ά.

άγωρομάννα ἢ, Δαρδαν. *άγουρομάννα* Θράκ.(Αἰν.)

Έκ τῶν οὐσ. *άγώρι* καὶ *μάννα*.

Γυνὴ τίκτουσα ἄρρενα τέκνα, ἄρρενογόνος, ἄρρενοτόκος.

***άγωροπούλλο** τό, *άγουρόπον* Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. *άγώρι*.

Άγωράκι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: *Έχω δύο άγουρόπα καὶ δύο κορ'τσόπα* Τραπ. || Ἰσμ.

Τ' άγουρόπα τρών, χορτάζ'νε | τὰ κορ'τσόπα δοκιμάζ'νε Σάντ.

άγωροῦ ἢ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) *άγουροῦ* Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.)

Έκ τοῦ οὐσ. *άγώρι*.

Νεῆνις, κόρη ἔχουσα ἦθος, τρόπους νεανίου ἔνθ' ἀν.: *Τί άγωροῦ εἶσαι, μωρή!* Σαρεκκλ. *Αὐτὴ εἶναι άγωροῦ!* αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άγωρινα* 1. Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. Θράκ.

άγωρούδι τό, ἀμάρτ. *άγωρούδ'* Θράκ. (Σαρεκκλ.) *άγουρούδι* Θράκ. (Αἰν.) *άγουρούδ'* Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ.)

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. *άγώρι*.

Άγωράκι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: *Βάλε τ' άγωρούδ' νὰ κοιμ'θῆ'ς τὴν κοίμια* Σαρεκκλ. *Στάθ'κι ἀδύνατον νὰ βροῦν τ' άγουρούδ' τ'ς Ἀδριανούπ. Βάνουν ἕνα άγουρούδ' 'ς δὴ δουδιά τ'ς Κομοτ.* || Ἰσμ.

Έχον γὰρ ἔν' άγουρούδ , | ἔχ' κι οὐ βασιλὲς κορ'τσούδ' (βαυκάλ.) Αἰν.

Κοιμᾶτι τ' άγουρούδι μου μὶ τὴ γλυκειά του μάννα αὐτόθ.

άγωροφέρνω Λεξ. Ἐλευθεροῦδ.

Έκ τοῦ οὐσ. *άγώρι* καὶ τοῦ ρ. *φέρνω*, περὶ οὗ ὡς β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 22 (1910) 252.

1) Ὁμοιάζω πρὸς ἄρρεν παιδίον, ἐπὶ κόρης. 2) Συμπεριφέρομαι ὡς ἄρρεν παιδίον, ἔχω τρόπους ἄρρενος παιδὸς.

άγώρω ἢ, Α.Ρουμελ. (Καρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Έκ τοῦ οὐσ. *άγώρι*.

1) Νεῆνις, κόρη ἔχουσα ἦθος, τρόπους νεανίου Θράκ. (Σαρεκκλ.): *Ποῦ ἦσον, μωρὴ άγώρω;* Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άγωρινα* 1. 2) Νεῆνις, κοράσιον Α.Ρουμελ. (Καρ.): Ἰσμ.

Ἄνοιξ' άνοιξ', άγώρω μου, ἦρθαν τὰ μαῦρα μάτια

Συνών. *άγώρα* 1, *άγωρίτσα*. Ἡ λ. ὡς κύριον ὄν. Θεσσ. Θράκ.

-άδα (I) κατάλ. παραγωγικὴ σύνθηθ.

Έκ τῆς ἀρχ. καταλ. -άς -άδος οὐσιαστικῶν ἀπὸ τῆς αἰτιατ. μεταφερθείσης εἰς τὴν ὀνομαστ., οἶον: *ἡ άγελάς -τὴν άγελάδα -ἡ άγελάδα, ἡ φορβάς-τὴν φορβάδα -ἡ φοράδα* κττ.

Έκ τῶν ἀνωτέρω ἢ κατάλ. -άδα ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ ἄλλων οὐσ. παραγομένων συνήθως ἐξ οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρημάτων, οἶον: *ἀρνι-ἀρνάδα, ζάλη-ζαλάδα, νόστιμος-νοστιμάδα, ὄμορφος-ὄμορφάδα, πουλλι-πουλλάδα, φίλαινα-φιλαινάδα, φρόνιμος-φροनिμάδα, χαμαί-χαμάδα, χάραμα-χαραμάδα* κττ.

-άδα (II) κατάλ. παραγωγικὴ σύνθηθ.

Έκ τῆς Ἑνετ. καταλ. *ada*, οἶον: *αρμάδα-ἀρμάδα, φρεγάδα-φρεγάδα, πομάδα-πομάδα* κττ.

Έκ τούτων ἢ κατάλ. -άδα ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ ἄλλων, οἶον: *ἄμαξα-ἄμαξάδα, ἀμύδαλο-ἀμυδαλάδα, βύσσινο-βυσσινάδα, καρρότσα-καρροτσάδα, λεμόνι-λεμονάδα, πορτοκάλι-πορτοκαλάδα* κττ.

ἀδάγκαστος ἐπίθ. πολλαχ. *ἀδάστος* Κεφαλλ. *ἀδάγκαστος* Σίφν. *ἀδάκατος* Κρήτ.

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **δαγκαστός* < *δαγκάνω*.

1) Ὁ μὴ δηχθεὶς, ἄδηκτος πολλαχ.: *Τὸ ψομί-τὸ μῆλο -τὸ κυδώνι εἶναι ἀδάστος* Κεφαλλ. *Τὸ παιδί εἶναι ἀδάστος ἀπὸ σκύλλο, τί φωνάζει;* αὐτόθ. Συνών. *ἀδάγκωτος* 1, *ἄδακνος*. 2) Ὁ μὴ εὐνοηχισθεὶς διὰ δῆξεως τοῦ σπερματίτου λώρου, ἐπὶ τράγων καὶ κριῶν Κρήτ. Συνών. *ἀμουννούχιστος*.

ἀδάγκωτος ἐπίθ. σύνθηθ. *ἀδάγκουτους* βόρ. ἰδιώμ. *ἀδάστος* Νάξ. (Ἀτύρανθ.) *ἀδάκωτος* Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ.ά.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) *ἀδάκουτους* Εὐβ. (Στρόπον.)

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **δαγκωτός* < *δαγκώνω*.

1) Ὁ μὴ δηχθεὶς, ἄδηκτος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ.ά.): *Ψομί ἀδάγκωτο σύνθηθ. Τού 'βρα ἀδάγκουτου τοῦ ψομί* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Έναν ἀδάκωτο μῆλο 'κ' ἐπέλεκε* (δὲν ἄφησε) Κοτύωρ. Συνών. *ἀδάγκαστος* 1, *ἄδακνος*.

2) Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ ἀσθενείας τινὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Πέρασαν γράπισ, πέρασαν οὐλὶς οἱ ἀστένεις, ἰγὼ ἔμ'να ἀδάγκουτους*.

ἀδαιμόνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀδιμόν'στους* Μακεδ.

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **δαιμονιστός* < *δαιμονίζω*.

Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ δαιμόνων, ὁ μὴ δαιμονισμένος.